

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΕΝΤΥ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Μ ένα βραχνό βογγητό πόνου ο Μπόμπ Ουάλκερ άνοιξε τὰ μάτια του. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας γλυ-
στρούσε ἀπὸ τὶς γρίλλιες τοῦ παραθύρου, ἐδιω-
χνε τὸ σκοτάδι τοῦ δωματίου κι' ἔκανε ὅλα τὰ
πράγματα νὰ παίρνουν τὴν ἀληθινή τους μορφή. Ὁ Μπόμπ
ἔμεινε ἔτσι ἀκίνητος, σάν ναρκωμένος, ἀκούγοντας τοὺς
χτύπους τῆς καρδιάς του πού τὸν πονοῦσε.

— Τώρα θὰ πεθάνω, σκέφθηκε. Ὁ πόνος μεγαλώνει, τὸ
αἷμα ἄρχισε νὰ συγκεντρώνεται περισσότερο κ' ἡ καρδιά
μου ἔχει διαλείψει... Ἐχασε τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς σάν
ένα ξεκουρδισμένο ρολοῖ.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀνησυχία
καὶ τὰ μάτια του δάκρυσαν ἀπὸ τὴ θλίψι.

— Κύριε, ψιθύρισε, ἂν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μὲ πάρης κοντά
σου, δῶσε μου τοῦλάχιστον λίγο καιρὸ νὰ ἰδῶ τὴν ἀγαπη-
μένη μου... Ἐσὺ πού ξέρεις τὰ πάντα, θὰ ξέρης βέβαια
ὅτι ποτὲ δὲν τῆς μίλησα γιὰ τὸν ἔρωτά μου. Πάντα ἀνέ-
βαλλα αὐτὴ τὴν συζήτησι, γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶμαι δει-
λὸς καὶ φοβόμουν τὴν ἀρνησί της. Ἄλλωστε νόμιζα ὅτι θὰ
εἶχα πάντα καὶ θὰ εὔρισκα τὸν κατάλληλο καιρὸ γιὰ νὰ
τῆς μιλῶ.

Ὁ Μπόμπ μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία κι'
ἐνῶ ἕνας κρύος ἰδρὼς τοῦ μούσκευε τὸ πρόσωπο, σηκώθηκε
ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ θέλησε νὰ ντυθῆ. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ-
μως μιὰ ζάλη τὸν κυρίεψε, ὅλα γύρω του σκοτείνιασαν
κι' ἔνοιωσε νὰ χάνη τὶς δυνάμεις του.

— Κουράγιο! φώναξε μὲ μιὰ βραχνὴ φωνή, γιὰ νὰ πάρη
θάρος. Κουράγιο, Μπόμπ, δὲν πρέπει ν' ἀφήσης τὸ θά-
νατο νὰ σὲ νικήσῃ!

Καὶ γιὰ νὰ συνέλθῃ, δάγκωσε τὸ χέρι του. Ἐνοιωσε

τὰ δόντια του νὰ καρφώνονται στὴ σάρκα
του κι' αἰσθάνθηκε στὰ χεῖλη του τὸ ζε-
στό του αἷμα. Ὁ πόνος τὸν ἔκανε νὰ κυ-
ριαρχήσῃ στὰ νεῦρα του. Τὸ μυαλό του
σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ ξεκαθαρίζῃ. Ντύθη-
κε τέλος μὲ κόπο, πῆρε ἕνα κερὶ καὶ βγῆ-
κε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ διάδρομος ἦταν ἀ-
κόμη σκοτεινός. Ὁ Μπόμπ, δαγκώνοντας
τὰ χεῖλη του, γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ τοὺς
πόνους τῆς καρδιάς του, σύρθηκε μὲ τὴν
πλάτη στὸν τοῖχο κι' ἔφτασε στὸ διαμέ-
ρισμα τῆς Μάργκαρετ. Γιὰ μιὰ στιγμή,
τὴν ὥρα πού ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ πό-
μολο τῆς πόρτας, δίστασε. Ἄν ἡ Μάρ-
γκαρετ ἦταν εὐτυχία; Ἄν τρόμαζε ἀπ' αὐ-
τὴ τὴν τόσο ἀπρόοπτη ἐμφάνισί της;

Ὁ Μπόμπ χλώμιασε ἀπὸ τὴν ἀγωνία
του. Τώρα αἰσθανόταν νὰ τοῦ πονῆ πε-
ρισσότερο ἡ καρδιά του καὶ τὰ πόδια του
βάραιναν σάν νὰ ἦσαν μολυβένια. Δὲν εἶ-
χε λοιπὸν ὥρα γιὰ χάσιμο. Ἐπειτα ἀπὸ
λίγο ἴσως θὰ ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά.

Ὁ Μπόμπ ἄνοιξε ὅσο μπορούσε ἀθόρυ-
βα τὴν πόρτα, μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ δι-
ευθύνθηκε μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὸ κρεβ-
βάτι πού ἀναπαυόταν ἡ ἀγαπημένη του.
Ἡ Μάργκαρετ κοιμόταν σάν μικρὸ παιδί.
Ἐνα ροδαλὸ χρῶμα εἶχε σκορπιστῆ στὸ
πρόσωπό της καὶ τὰ σκεπάσματα, καθὼς
ἦσαν τραηγμένα, ἀπεκάλυπταν γυμνοὺς
τοὺς ὑπέροχους ὤμους της.

Ὁ Ουάλκερ μαρμάρωσε στὴ θέσι του
μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ θέαμα. Ἐ-
πειτα, ὅταν συνῆλθε, ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε
μὲ τρυφερότητα στὸ μέτωπο, τὴν σκέπασε
μὲ τὸ μεταξωτὸ σεντόνι κ' ὕστερα βγῆκε
ἀθόρυβα πάλι ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της. Τότε
ἔνοιωσε κάτι νὰ τοῦ πνίγῃ τὸ λαιμό. Προ-
σπάθησε ν' ἀναπνεύσῃ, μὰ δὲν τὸ κατάρθω-
σε. Σάν μεθυσμένος, ἔκανε μερικά βήματα
στὸν διάδρομο καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος
καταγῆς ἀπὸ τὴν μεγάλη συγκίνησι τῆς
καρδιάς του.

Σ' αὐτὴ τὴ θέσι τὸν βρῆκαν παγωμένο

τὸ πρωὶ οἱ ὑπηρετές καὶ τὸν μετέφεραν στὸ δωμάτιό του.
Ἐπειτα κάλεσαν τοὺς καλύτερους γιатρούς τοῦ Λονδί-
νου κ' εἰδοποίησαν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ. Ὅλο τὸ
μέγαρο, φυσικά, ἀναστατώθηκε. Αὐτὸ τὸ ἀνεξήγητο πά-
θημα τοῦ Ουάλκερ τοὺς εἶχε τρομοκρατήσῃ. Ἡ ἀδελφὴ
τοῦ Μπόμπ, ἡ Μπέτυ, ὁ ἀνδρας της, ἡ φίλη της ἡ Μάρ-
γκαρετ, οἱ γονεῖς του, ὅλοι οἱ συγγενεῖς φαινότουσαν ὑ-
περβολικὰ λυπημένοι. Εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸν προθά-
λαμο καὶ περίμεναν μ' ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετά-
σεως τῶν γιатρῶν. Μὰ κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἐπιστήμονες
δὲν φαινότουσαν καθόλου αισιόδοξοι. Ὁ Μπόμπ εἶχε πά-
θει μιὰ σοβαρὴ καρδιακὴ προσβολή. Ἄν γλύτωνε τὸν
θάνατο, θὰ ἔμενε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ πνευματικῶς ἀνάπη-
ρος. Ὁ μόνος πού δὲν μιλοῦσε καὶ δὲν ἔβγαζε συμπερά-
σματα, ἦταν ὁ δόκτωρ Τζόνσον. Ἦθελε πρῶτα νὰ μάθῃ
τὴν αἰτία πού εἶχε προκαλέσει αὐτὴ τὴν πάθησι κ' ὕστερα
νὰ πῆ κι' αὐτὸς τὴν τελευταία λέξι.

Ὅταν οἱ γονεῖς τοῦ Μπόμπ ἔμαθαν τὴν τραγικὴ κα-
τάστασί του, κυριεύθηκαν ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀπελπι-
σία. Ὁ Μπόμπ ἦταν ὁ μοναδικὸς γυιὸς τους καὶ τώρα
θὰ τὸν ἔχαναν ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη κι' ἀνεξήγητη αἰτία.
Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Μάργκαρετ ἔνοιωθε μιὰ θλίψι στὴν
καρδιά της.

— Φαντασθῆτε, δόκτωρ, εἶπε στὸ γιатρὸ, ὅτι κι' ἐγὼ
εἶχα προαισθανθῆ αὐτὸ τὸ δυστύχημα. Τὸ τελευταῖο βρά-
δυ εἶδα ἕνα πολὺ παράδοξο ὄνειρο. Εἶδα, λέει, τὸν Μπόμπ
νὰ μπαίνει ἀθόρυβα στὸ δωμάτιό μου, νὰ στέκεται ἀπὸ
πάνω μου, νὰ μὲ κυττάξῃ μὲ ἀπέραντη τρυφερότητα σάν
κάτι νὰ ἦθελε νὰ μοῦ πῆ κ' ὕστερα νὰ φεύγῃ, ἀφοῦ ἔσκυψε
καὶ μὲ φίλησε στὸ μέτωπο. Τὸ ὄνειρό μου ὅμως τέλειωσε
ἀπότομα, γιατί μὲ ζύπνησαν ἡ φωνές τῶν
ὑπηρετῶν πού καλοῦσαν βοήθεια. Δὲν σὰς
φαίνεται παράξενο, δόκτωρ, αὐτὸ τ' ὄνει-
ρό μου;

Ὁ δόκτωρ Τζόνσον, ὅμως, ὅταν ἄκουσε
αὐτὰ τὰ λόγια, ἔρριξε ἕνα παράξενο βλέμ-
μα τῆς «μίσσης» Μάργκαρετ καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλῶσω ἰδιαιτέρως!

Ὅταν δὲ ἔμειναν μόνοι τὴν παρεκάλεσε
νὰ τοῦ διηγηθῆ ὑπὸ ποίας συνθήκας γνώ-
ρισε τὸν Μπόμπ καὶ πόσο καιρὸ τὸν ἔξερε.

— Εἶμαι, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη παραξε-
νεμένη, στενὴ φίλη τῆς ἀδελφῆς του. Με-
γαλώσαμε κ' οἱ τρεῖς στὸ ἴδιο σχολεῖο καὶ
δὲν χωρίσαμε παρά γιὰ νὰ παντρευτοῦμε.
Ὁ Μπόμπ ἦταν πάντα εὐγενικὸς μαζί μου.
Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως πού παντρεύθηκα
ἄλλαξε, καθὼς παρατήρησα, πάρα πολὺ.
Ἐγινε σοβαρὸς, ἀπέφευγε τὶς εἴθιμες πα-
ρέες κι' ὅταν τύχαινε νὰ τὸν συναντήσω,
ἔδειχνε τόσο μεγάλη χαρὰ σάν νὰ τοῦ χά-
ριζαν ἀλόκληρο τὸν κόσμο.

Ὁ δόκτωρ Τζόνσον, πού ἦταν ἕνας κα-
λὸς ψυχολόγος, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ
τί συνέβαινε.

— Ἀκούστε, «μίσσης» Μάργκαρετ, τῆς εἶ-
πε, ἀπὸ τὴν εἰλικρινείά σας ἐξαρτᾶται ἡ
σωτηρία τοῦ ἀρρώστου μας. Σὰς παρακα-
λῶ, λοιπὸν, νὰ μοῦ πῆτε τί εἶδους σχέσεις
εἶχατε μὲ τὸν Μπόμπ.

Ἡ Μάργκαρετ τὸν κύτταξε στὰ μάτια
καὶ τοῦ ἀπάντησε ξαφνιασμένη:

— Ἄ, ἐντελῶς φιλικές...

— Ἐλάτε, ἐπέμενε ὁ γιатρὸς. Ὁμολογῆ-
στε μου τὴν ἀλήθεια. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι
δὲν θ' ἀποκαλύψω τίποτε σὲ κανένα.

Ἡ Μάργκαρετ τότε ἀπεκάλυψε στὸν δό-
κτωρα Τζόνσον, ὅτι ἀπὸ τὰ παιδικὰ της
χρόνια συμπαθοῦσε τὸν Μπόμπ.

— Μ' ἄρεσε ὑπερβολικὰ ἡ συντροφιά
του, δήλωσε. Μὰ κι' ἐκεῖνος ἔδειχνε μιὰ
μεγάλῃ εὐχαρίστησι μαζί μου. Ἦθελε ν'
ἀνακατεῖται στὰ παιγνίδια μου καὶ θύ-
(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 64)

Ἡ Μάργκαρετ τὸν κύτταξε
στὰ μάτια καὶ τοῦ ἀπάντησε...

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 47)

τὸ σχῆμα μιᾶς μύτης πού δὲν ἔπαθε κανένα δυστύχημα. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ δὲν διαρκεῖ οὔτε μιὰ ὥρα καὶ ἐκτελεῖται μὲ τοπικὴ μονάχα ἀναισθησία. Φυσικὰ ἢ ἐγχείρησις δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ κανένα ἀπολύτως σημάδι, κι' αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται, γιατί ὁ χειρουργὸς ἐργάζεται στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ρουθουινῶν. Ἄν πρόκειται νὰ ἐλαττωθῇ τὸ μήκος μιᾶς πολὺ μακρῆς μύτης, ὁ γιατρός ἀφαιρεῖ πρῶτα τὸ κόκκαλο, ὕστερα τὸ κρέας καὶ τὸ δέριμα πού περισσεύουν. Ἔτσι ἡ μύτη γίνεται κανονικὴ καὶ ὡραία. Ἀντιθέτως, ἂν πρόκειται νὰ μεγαλώσῃ ἢ μύτη ἢ νὰ διορθωθῇ μὲ κάποια προσθήκη, χρησιμοποιοῦνται κοκκαλάκια ἀπὸ τὰ πλευρὰ καὶ σάρκα ἀπὸ τὸ στήθος ἢ ἀκόμα καλύτερα ἀπὸ τοὺς γλουτούς. Οἱ χειρουργοὶ παρατήρησαν πὼς ἡ ἀπόκτησις μιᾶς καινούργιας μύτης ἔχει πάντοτε εὐχάριστη ἐπίδρασι στὴν ψυχολογία τοῦ ἐγχειριζομένου: ἀπο καιρὸ ἔχει διαπιστωθῇ πὼς οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ἄσχημη ἢ ἀκανόνιστη μύτη, στενοχωριοῦνται πάρα πολὺ γιὰ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ ἐλάττωμά τους καὶ συνέρχονται μόλις διορθωθῇ.

Ἐνα καταπληκτικὸ μέλλον ἀνοίγεται γιὰ τὴν πλαστικὴ καὶ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ. Ἔτσι, παραδείγματα μὲταφυτεύονται νεῦρα ἀπὸ τὸ ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα στὸ ἄλλο. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, κάποιος χειρουργὸς «μπόλιασε» ἓνα νεῦρο σὲ κάποιο παράλυτο μέρος τοῦ προσώπου ἑνὸς ἀνθρώπου πού εἶχε πάθει ἀποπληξία. Τὸ νεῦρο αὐτὸ πού εἶχε παρῆ ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ ἀνθρώπου, ἀντικατέστησε τὸ νεκρωμένο νεῦρο. Τὸ μεταφυτευμένο νεῦρο «ἐπίασε» καὶ μετὰ ἕξη μῆνες ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ κανονικὰ τίς διαταγὰς πού μετέδιδε ὁ ἐγκέφαλος. Ἡ παράλυσις τοῦ προσώπου ἀπὸ τότε ἔπαυσε.

Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐπίσης δυνατό νὰ «μπολιάζονται» χέρια καὶ πόδια, σὲ ὅσους χάνουν τὰ δικά τους σὲ δυστυχήματα, μὰ γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται χέρια καὶ πόδια παρμένα ἀπὸ πτώματα. Κ' ἴσως μιὰ μέρα νὰ γίνῃ πραγματικότης ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ «Φράνκενστάιν», τοῦ τέρατος πού φτιάχθηκε ὀλόκληρο ἀπὸ κομμάτια παρμένα ἀπὸ διάφορα πτώματα, μὰ πού ἀντὶ νὰ δοξᾶσῃ τὸ δημιουργό του, ἔσπειρε τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ, γιατί τὸ μυαλό πού τοποθετήθηκε στὸ κρανίον του ἦταν τὸ μυαλό ἑνὸς τρελλοῦ κακούργου!...

PENE ΛΑΚΟΥΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

νία, εἶχε κρατήσῃ μέσα του ἓναν ἐνθουσιασμό γιὰ κάθε ἐκδήλωσι τῆς τέχνης, καθὼς καὶ μιὰ νεανικὴ δροσερότητα ψυχῆς.

Ἐνοιωθε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι νὰ παρουσιάζεται σὲ καλλιτεχνικὲς συγκεντρώσεις καὶ νὰ δέχεται τὰ ἐνθουσιώδη καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια τοῦ πλήθους.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ καμμιά μουσικὴ ἔσπερις ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, ἐννοοῦσε νὰ διευθύνῃ ὁ ἴδιος τίς τελευταῖες πρόβες, γιὰ νὰ μεταδίδῃ τρόπον τινά ὁ ἴδιος τὸν ἐνθουσιασμό στοὺς ἐκτελεστάς.

* * *

Ὁ θάνατος τοῦ Γκουνῶ θεώρηθηκε στὴ Γαλλία ὡς «ἐθνικὴ ἀπώλεια». Σ' ὅλες τίς μεγάλες πόλεις ἐτελέσθησαν εἰδικὰ μνημόσυνα.

Ἡ ἐκκλησία Σαιν-Λουὶ τῆς Ρώμης, ὅπου εἶχε δώσει ὅταν ἦταν νέος, τὴν περίφημὴ του «Λειτουργία», μετεβλήθη σὲ πραγματικὸ τόπο προσκυνηματος.

Γενικὸ πένθος ἐπεκράτησε παντοῦ. Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Ἀντιβασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, μετὰ τὴν ἀναγγελία τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, ἔσπευσαν νὰ διαβιβάσουν τὰ συλλυπητήριά των στὴν οἰκογένειά του. Ἡ δὲ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐτέλεσε στὴν ἐκκλησία τῆς Μαγδαληνῆς τὴν κηδεῖά του δημοσίᾳ δαπάνη.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 53)

μῶνε ὅταν ἔβλεπε κάποιον ἄλλον νὰ θέλῃ νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ κοντά του.

— Σὰς ἀγαποῦσε, «μίσσες» Μάργκαρετ;

— Ὁ, δὲν βαρύνεσθε, αὐτὰ ἦσαν παιδικὰ πείσματα. Ἡ-θελε νὰ μ' ἔχη κοντά του γιατί ἤμουν πολὺ ὡμορφῆ. Ἄλ-λωστε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τί νοιώθαμε μεις ἀπὸ ἔρωτα!

— Ὑστερα; ρώτησε ὁ γιατρός. Τί ἔγινε ὕστερα;...

— Τίποτε. Μεγαλώσαμε, σοβαρευθήκαμε κι' ἔπαψε νὰ παίξῃ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο. Μιὰ φορὰ μόνο ὁ Μπόμπ σ' ἓνα χορὸ μοῦ ἔπιασε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε: «Θὰ ἤθελα νὰ παντρευθῶ ἓνα κορίτσι σὰν ἐσένα, Μάργκαρετ». Γέλασα, γιατί εἶχε πιῆ πολλὴ σαμπάνια καὶ τοῦ ἀπάντησα: «Αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ κρασιοῦ». Καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξω, πρόσθεσα: «— Ἀγαπῶ ἓναν ἄλλον».

— Ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ὁχι. Κάποιος μ' εἶχε ζητήσει μόνο ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου κι' ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν ἀρνηθῇ. Ἐπειτα ἔφυγα σ' ἓνα μακρυνὸ ταξίδι. Δὲν γύρισα παρὰ μόνο δῶ κι' ἓνα μῆνα. Ἐσπευσα, φυσικὰ, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν παλιὰ φίλη μου, τὴν Μπέτυ, ἢ ὑποῖα καὶ μὲ φιλοξενεῖ.

Ὁ γιατρός σκέφτηκε λίγο τὰ λόγια τῆς Μάργκαρετ κ' ὕστερα τῆς ἀπάντησε:

— «Μίσσες» Μάργκαρετ, ὁ Μπόμπ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ σὰς ἀγαπᾶ μὲ τὸν ἴδιο φλογερὸ ἔρωτα τῶν παιδικῶν χρόνων του. Ναι, δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σὰς ἐκπλήξῃ. Ἡ παρυσία σας μάλιστα τοῦ ἀνοῖξε τὴν παλιὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς σου. Ἐκρυσσε φυσικὰ αὐτὸ τὸ αἰσθημὰ του καὶ προσπάθησε νὰ τὸ πνιξῇ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πάλεψε σκληρὰ μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τέλος νίκησε. Μὰ σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα δὲν βάσταξε ἡ καρδιά του. Ἐσπασε ἀπὸ τὴν μεγάλη στενοχώρια τῆς. Εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι χθὲς τὸ βράδυ δὲν ὤνειρευθήκατε...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατρὲ, φώναξε ἡ Μάργκαρετ μὲ ἀγωνία. Θέλετε νὰ πῆτε...

— Ὅτι ὁ Μπόμπ εἶχε ἔρθῃ νὰ σὰς δῇ γιὰ τελευταία φορὰ καὶ γιὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσῃ, γιατί εἶχε καταλάβῃ ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος του. Μὰ ὅταν ἐπέστρεφε στὸ διαμέρισμά του, ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ σωριάσθηκατε καταγῆς.

Ἡ Μάργκαρετ ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ ἄλλοι γιατροὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Μπόμπ. Ἀπὸ τὸ πρόσωπό τους φαινόταν ὅτι εἶχε χαθῇ κάθε ἐλπίδα. Ἡ καρδιά, βλέπετε, δὲν εἶνε ραγισμένο κρύσταλλο, πού μπορεῖ νὰ ξανακολληθῇ!..

Κι' ἔτσι, παρὰ τίς προσπάθειες τοῦ δόκτορος Τζόνσον καὶ τίς περιποιήσεις τῆς Μάργκαρετ, ὁ Μπόμπ, αὐτὸς ὁ μεγάλος καὶ δυνατὸς ἄνδρας, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του. Κ' ἡ Μάργκαρετ ἔκλαψε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸν χαμό του, γιατί κατάλαβε ὅτι ἡ εὐτυχία εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς, μὰ τόσο ἀθόρυβα, τόσο πολὺ ἀθόρυβα, ὥστε δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀντιληφθῇ καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ κοντά τῆς...

TENTY ΣΜΙΘ

ΠΙΦΕΤΙ ΚΑΙ ΣΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

αὐτὸ τὸν κύριο Πιφετί.

* * *

Ὅταν ὁ Ζανὸ, πού δὲν εἶχε πειὰ πολὺ πυρετὸ, εἶδε τοὺς Πιφετί στὴν καμαρὰ του μὲ τὰ παράξενα κοστούμια τους νὰ κάνουν τοῦμπες κι' ἄλλα παράξενα κι' ἀστεῖα γυμνάσματα, εὐχαρίστησε θερμὰ τὴν καλὴ ἀδελφούλα του, πού εἶχε φροντίσει νὰ πετύχῃ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι. Καὶ —παράξενο —τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ πυρετὸς τοῦ εἶχε πέσει ὀλωσοδιόλου.

— Τώρα δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ τοὺς δῆς ἐδῶ, τοῦλεγε ἡ Ὑθὲτ, φέρνοντάς του τὸ γάλα του στὸ κρεβάτι. Μεθαῦριο πού θὰ σηκωθῆς, θὰ πᾶμε μαζὺ στὸ ἵπποδρόμιο!